ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΝΙΕ ΑΝΤΖΕΛΙΣ

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Η Σοφία είδε τὸ κατάχλωμο πρόσωπό του κι' ἔννοιωσε τὰ γόνατά της νὰ κόβωνται...

Ὄμορφη δὲν ἦταν ἡ Σοφία Μαγκρίνι, μὰ ἦταν νέα ἀκόμα. Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο χάρισμά της. Ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὅμως τὸ ἔχανε κι' αὐτό, γιατὶ εἶχε περάσει τὰ τριάντα...

Ὁ Παῦλος Ἀμάρι, κάθε φορὰ ποὺ ἄκουγε τοὺς φίλους του νὰ τὴν πειράζουν μὲ τὶς εἰρωνίες τους, ἔννοιωθε μιὰ κρυφὴ λύπη στὴν καρδιά του. Τὴν ἐλυπόταν, ὅπως κι' ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες ποὺ ἄρχιζαν νὰ μαραίνωνται, δίχως νὰ χουν νοιώσει ποτὲ τὴ γλυκειὰ ἄνοιξι τοῦ ἔρωτα...

— Κρίμα! ἔλεγε μέσα του κάθε φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε. Μὰ γιατί λοιπὸν δὲν ἀρέσει σὲ κανένα αὐτὸ τὸ κορίτσι;...

Μιὰ μέρα ὅμως, μιὰ ἄλλη φωνή, εἰρωνική, τοῦ ἀποκρίθηκε μέσα του:

— Καὶ γιατὶ δὲν τὴν ἐρωτεύεσαι ἐσύ, κύριε φιλάνθρωπε;

Αὐτό, ἀλήθεια, δὲν τὸ εἶχε σκεφθεῖ ποτέ του. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως τὸ σκέφτηκε κι' ἔννοιωσε μιὰ παράξενη συγκίνησι. Θυμήθηκε ἀκόμα καὶ τὰ λόγια κάποιου παληοῦ γλεντζὲ ποὺ ἔλεγε: «Δὲν ὑπάρχουν ἄσχημες γυναῖκες! Κι' ἐκεῖνες ποὺ θεωροῦνται ἄσχημες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἔχουν πάντα κάποια ὠμορφιά: ἕνα λευκὸ καὶ στρογγυλὸ μπράτσο, ἕνα ὄμορφο πόδι, ἕνα γλυκὸ «λακκάκι» στὸ μάγουλο, κάτι τέλος ποὺ μπορεῖ ν' ἀρέσῃ σ' ἕναν ἄνδρα».

Μὰ ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ «κάτι» ποὺ εἶχε ἡ Σοφία Μαγκρίνι; Τὰ μάτια της ἦσαν μικρά, ἡ μύτη της λίγο μεγάλη, τὰ χείλη της ἀντιπαθητικὰ ὅταν χαμογελοῦσε, τὰ μαλλιά της σκληρὰ καὶ κατσαρά, τὰ χέρια της ἀδύνατα μὲ μακρυὰ καὶ κοκκαλιάρικα δάχτυλα κι' ἡ φωνή της παράφωνη καὶ λίγο βραχνή. Κι' ἔπειτα; Ἄ! Ἔπειτα εἶχε δυὸ μικρὰ ποδαράκια νεράϊδας κι' ἕνα σωματάκι ὄμορφο, λυγερό, χαριτωμένο: ἕνα σωματάκι ἀξιολάτρευτο!...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Παῦλος Ἀμάρι δὲν ἐκύτταζε πειὰ τὴ δεσποινίδα Μαγκρίνι στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ κάτω.

Ἔπειτα, ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ τὴν κυττάζῃ καὶ στὸ πρόσωπο, δίχως νὰ προσέχῃ τώρα στὴν ἀσχήμια της. Τὴν ἔβλεπε μ' ἄλλα μάτια καὶ τὴν ἔβρισκε χαριτωμένη...

Ἡ Σοφία στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία στὶς περίεργες ματιές του. Ἔπειτα ὅμως τὶς ἐπρόσεξε. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τίποτα... Ὁ Παῦλος εἶχε ἀλλάξει βέβαια. Δὲν τὴν ἐπείραζε πειὰ μὲ τὰ λόγια του. Ἀντὶ νὰ τὴν εἰρωνεύεται, προτιμοῦσε νὰ τὴν κυττάζῃ μ' ἕνα σιωπηλὸ θαυμασμό!

— Μὰ ἐπὶ τέλους, τί ἔχετε; τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ἡ δεσποινὶς Μαγκρίνι λίγο στενοχωρημένη, μὰ καὶ περίεργη. Γιατί μὲ κυττάζετε ἔτσι;

— Σᾶς θαυμάζω! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ μιὰ ξαφνικὴ εἰλικρίνεια.

Μὰ ἡ Σοφία δὲν τὸν ἐπίστευε. Δὲν ἦταν συνηθισμένη σὲ τέτοια λόγια.

— Μὲ κοροϊδεύετε! Νομίζετε πὼς δὲν τὸ καταλαβαίνω;... Μὰ δὲν μὲ νοιάζει... ψιθύρισε.

— Κάνετε λάθος! ἐφώναξε ὁ Παῦλος καὶ θέλησε νὰ δώσῃ στὴ φωνή του ἕνα τόνο συγκινήσεως, μὰ δὲν τὸ κατάφερε. Θέλετε μάλιστα νὰ μάθετε γιατὶ σᾶς κυττάζω ἔτσι; ξαναεῖπε γελῶντας. Γιατὶ μοῦ ἀρέσετε!...

Τὸ πρόσωπο τῆς Σοφίας ἐπῆρε ξαφνικὰ μιὰ ἔκφρασι πόνου καὶ στενοχώριας. Κανεὶς δὲν τῆς εἶχε εἰπεῖ ὡς τότε αὐτὰ τὰ λόγια, οὔτε καὶ γιὰ νὰ γελάσῃ μαζύ της... Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κάθε φορὰ ποὺ τὰ μάτια της συναντιόντουσαν μὲ τὰ δικά του, ἔννοιωθε τὴν καρδιά της νὰ ξεχειλίζῃ ἀπὸ τρυφερότητα.

— Παῦλο, τοῦ εἶπε τέλος μιὰ μέρα, μὴν εἶσαι κακός...

Μὰ ἡ φωνή της ἔτρεμε καὶ τὰ μάτια της ἐγέμισαν δάκρυα. Κι' ἐκεῖνος ὅμως ἔτρεμε μέσα του ἀπὸ τὴν ἴδια συγκίνησι καὶ κατάλαβε ὅτι εἶχε ἔρθει πειὰ ἡ μεγάλη στιγμή...

— Σοφία, σ' ἀγαπῶ! τῆς εἶπε γλυκὰ καὶ τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του.

Μὰ ἡ δεσποινὶς Μαγκρίνι μὲ μιὰ κραυγὴ τρόμου ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ σφίξιμό του κι' ἔφυγε σὰν τρελὴ ἀπὸ τὴ χαρά της γιὰ τὴν ἀνέλπιστη ἐκείνη εὐτυχία...

Ὁ Παῦλος ἀπὸ τότε δὲν ἦσαν πειὰ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἡ ἐρεθισμένες αἰσθήσεις του τὸν ἔκαναν νὰ φέρνεται πάντα σὰν μεθυσμένος. Κάθε φορὰ ποὺ ἔβρισκε τὴν εὐκαιρία, τῆς φιλοῦσε τὰ χέρια μὲ τρυφερότητα καὶ τὴν ἀγκάλιαζε μὲ πάθος.

* * *

Ἕνα βράδυ, τέλος, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα. Μὰ ἡ δίψα του δὲν ἐπέρασε. Μεγάλωσε ἀκόμα πιὸ πολύ. Ἔννοιωθε ὅτι τὸν εἶχε πιάσει ἕνας ἀκατανίκητος πόθος. Ὁ πυρετὸς τῶν αἰσθήσεων τὸν εἶχε τυφλώσει. Ἔννοιωθε ὅμως κι' ἕνα ἄλλο περίεργο αἴσθημα, μιὰ ἡρωϊκὴ ἔξαψι, μιὰ ἀπερίγραπτη συμπόνια γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ ἤθελε νὰ τὴν κάνῃ εὐτυχισμένη. Μὲ τὸν ἔρωτά του ἤθελε νὰ ἐπανορθώσῃ ὅλες τὶς ἀδικίες τῶν ἀνδρῶν καὶ νὰ παρηγορήσῃ τὴ Σοφία ἀπ' ὅλες τὶς πίκρες ποὺ εἶχε δοκιμάσει ἀπὸ τὰ σκληρὰ πειράγματά τους...

— Εἶσαι ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα στὴ ζωή μου μὲ τόσο πάθος, μὲ τόση τρέλλα, μὲ τόση τρυφερότητα! τῆς ἔλεγε μὲ μισόσβυστη φωνή, καθὼς τὴ φιλοῦσε ἀχόρταγα στὸ στόμα, στὰ μάτια, στὸ λαιμὸ καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ λευκοῦ καὶ ἡδονικοῦ ὤμου της...

Ἡ Σοφία ζοῦσε πειὰ σὰν μέσα σ' ἕνα μαγικὸ ὄνειρο.

— Πῶς νὰ τὸ πιστέψω, ἀγάπη μου! ψιθύριζε μὲ δάκρυα χαρᾶς στὸν Παῦλο. Γιὰ μένα τώρα ἐσὺ εἶσαι ἡ μόνη μου εὐτυχία σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... Παῦλο! Πές μου τὴν ἀλήθεια... Δὲν θὰ φύγῃς πειὰ ἀπὸ κοντά μου; Δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς ποτέ;... Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη!...

Ἐκεῖνος δὲν ἄκουγε πειὰ τὴ φωνή της, τὴν παράφωνη κι' ἀντιπαθητικὴ ἐκείνη φωνή της, παρὰ σὰν ἕνα μακρυνὸ καὶ μισόσβυστο τραγοῦδι ποὺ ἔφτανε ὥς τ' αὐτιά του κι' ἐνάρκωνε τὶς αἰσθήσεις του. Εἶχε τρελλαθεῖ λοιπόν; Καὶ θὰ μποροῦσε τάχα ν' ἀντισταθῇ στὸ δαίμονα τῆς διαφθορᾶς ποὺ τὸν ἔσπρωχνε τώρα σ' ἕνα ὁρμητικὸ κατήφορο, στὸν ὁποῖο θὰ παρέσυρε μοιραίως καὶ τὴ δυστυχισμένη Σοφία;

Ναί. Δὲν ἄντεχε πειά... Ὁ ἔρωτάς του ἦταν ἕνα εἶδος τρέλλας. Δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὸν παρὰ μόνο μιὰ γυναῖκα: ἡ Σοφία. Τοῦ ἄρεσε, ὅσο δὲν τοῦ εἶχε ἀρέσει ποτὲ καμμιὰ ἄλλη κοπέλλα. Καὶ τώρα ποὺ τὴν εἶχε μέσα στὴν ἀγκαλά του, τὴν ἔβρισκε τόσο ἐπιθυμητή!...

* * *

Ἕνα βράδυ, ἕνα μοιραῖο βράδυ, συνέβη τὸ φριχτὸ ἀνεπανόρθωτο. Ἐδόθησαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Κι' ὅταν ξύπνησαν ἀπὸ τὸ ἁμάρτημά τους, ἦσαν σὰν νὰ βγῆκαν ἀπὸ ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο. Εἶχαν λυτρωθεῖ πειὰ ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ ἀγωνία ποὺ ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα τοὺς ἐτυραννοῦσε καὶ τοὺς ἔπνιγε...

Ἡ Σοφία ἔννοιωθε τὴν ψυχή της γεμάτη ἀπὸ μιὰ εὐτυχία ποὺ τὴν ἐδοκίμαζε γιὰ πρώτη φορά. Ὅλη ἡ πένθιμη μονοτονία τῆς ζωῆς της, ὅλες ἡ πίκρες της, ὅλοι οἱ στεῖροι πόθοι της, ὅλη ἡ μαρτυρικὴ φλόγα τῶν αἰσθήσεων ποὺ τῆς ἐστέγνωνε τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χείλη, εἶχαν σβύσει πειὰ ἀπὸ τὴ μνήμη της, σὰν τὴν ὁμίχλη ἑνὸς κακοῦ ὀνείρου. Τῆς ἐφάνηκε ὅτι εἶχε βγεῖ σ' ἕνα καινούργιο φῶς, ὅτι εἶχε γίνει μιὰ καινούργια ἡμέρα. Ὁ ἔρωτας τὴν εἶχε μεταμορφώσει...

Κι' εὐτυχισμένη ἐκύτταζε τὸν Παῦλο μὲ ὑγρὰ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ μιὰ καινούργια ἀγνότητα, ἂν καὶ διατηροῦσαν ἀκόμη στὰ βάθη τους τὴ σκιὰ τοῦ ἁμαρτήματος...

Τὴν κύτταζε μ' ἕνα σιωπηλὸ θαυμασμό...

Μὰ κι' ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταζε, χωρὶς ὅμως νὰ βλέπῃ τὴ μετωμόρφωσι ποὺ εἶχε κάνει ὁ ἔρωτας στὸ πρόσωπό της, γιατὶ συλλογιζόταν πειὰ μὲ τύψι τὴ μοιραία ἁλυσίδα ποὺ τὸν ἔδενε τώρα μαζύ της.

Κι' αὐτὸ τὸ ἀναπόφευκτο πεπρωμένο τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν τρέλλα καὶ τὴν παραφορὰ τῶν αἰσθήσεων... Κι' ἔξαφνα ἀνατρίχιασε ἀπὸ τὴ φρίκη! Ἡ ψεύτικη μάσκα τῆς ὠμορφιᾶς ποὺ εἶχε στὸ πρόσωπό της ἡ Σοφία καὶ ποὺ δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων, εἶχε χαθεῖ πειὰ κι' ὁ Παῦλος ἔβλεπε τώρα πιὸ καθαρὰ τὴν ἀσχήμια της. Ὤ, τί φρίκη!...

Ἡ Σοφία εἶδε τὸ κατάχλωμο πρόσωπό του, τὸν μορφασμὸ τῆς ἀηδίας, τὰ κρύα καὶ σκληρὰ μάτια του κι' ἔννοιωσε τὰ γόνατά της νὰ κόβωνται...

Κι' ἐνῶ σωριαζόταν λιπόθυμη μπροστὰ στὰ πόδια του, ἐκεῖνος, τρέμοντας σπασμωδικὰ ἀπὸ τὴ φρίκη του, μ' ἕνα πήδημα τρελλοῦ βρέθηκε στὴν πόρτα κι' ἔφυγε σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Τὸ πρωΐ, ὅταν ἡ μητέρα τῆς Σοφίας ἐμπῆκε στὴν κάμαρά της, τὴ βρῆκε κρεμασμένη μὲ τὴ μεταξωτὴ γραβάτα τοῦ Παύλου, ἀπὸ τὸ κάγκελλο τοῦ παραθύρου της...